

عنوان مقاله:

میزان اثرپذیری کلام فلسفی خواجه از حکمت سینوی در مباحث «واجب تعالی» و «هستی شناسی»

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهش های هستی شناختی، دوره 11، شماره 22 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

خسرو محسنی نسب - دانشجوی دوره دکتری فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه پیام نور مرکز تهران جنوب

محمد رضا مرادی - گروه تاریخ تمدن و ادیان - دانشکده ادبیات - دانشگاه پیام نور

رضا رسولی شریانی - دانشیار گروه فلسفه و کلام اسلامی - دانشکده ادبیات - دانشگاه پیام نور

علی رضا پارسا - دانشیار گروه فلسفه و کلام اسلامی - دانشکده ادبیات - دانشگاه پیام نور - مرکز تهران جنوب

خلاصه مقاله:

در سراسر اندیشه‌های کلامی خواجه نصیر الدین طوسی، فیلسوف و متکلم امامیه، تاثیر حکمت سینوی مشهود است. او روش فلسفی را با تاسی از همان حکمت در کلام امامیه معمول و متداول کرد. این روش امروزه همچنان مورد استفاده متکلمان شیعی بعد از او قرار گرفته است. در این مقاله میزان اثرپذیری محقق طوسی از ابن سینا در دو مساله «براهین اثبات وجود خداوند و یگانگی او» و «هستی شناسی» بررسی و تحلیل شده است. این مقاله دو بخش عمده دارد؛ بخش نخست به موارد اثرپذیری کلام خواجه از حکمت سینوی و بخش دوم، به موارد استقلال دیدگاه او از شیخ الرئیس در دو مساله یاد شده، با استفاده از مهم‌ترین آثار کلامی و فلسفی ایشان، اختصاص یافته است. این پژوهش موید آن است که محقق طوسی، ضمن پایبندی به عقلانیت محض در ارائه عقاید امامیه، در تدوین و ساختار آثار کلامی خود نیز روش فلسفی ابن سینا را به کار گرفته و از برخی براهین او در مبحث «اثبات وجود خداوند و یگانگی او» و بخشی از «مبانی هستی شناختی» دیدگاه وی سود برده است. این در حالی است که از به کارگیری دیگر دیدگاه‌های شیخ الرئیس در این موضوعات، که استدلال آن از استحکام لازم برخوردار نیست، پرهیز کرده است.

کلمات کلیدی:

ابن سینا، توحید، حکمت سینوی، خواجه نصیر، کلام فلسفی خواجه، هستی شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1744810>

